

SORUŞTURMA REFORMU (ÖZELLİKLE: İFADENİN GÖRÜNTÜLÜ KAYIT ALTINA ALINMASI) VE JAPONYA'DA İDDİA PAZARLIĞININ KANUNA GİRİŞİ

Prof. Dr. jur. Hirokazu Kawaguchi
Kansai Üniversitesi Hukuk Fakültesi, Osaka

Almancadan Tercüme
İhsan Yılmaz BAYRAKTARLI
Gökhan ÖLMEZ

I. Japonya'da Suçluluk Karinesi mi Geçerlidir?

Bu sene bir İsviçreli gazeteci olan Patrick **Zoll**, Japonya'daki ceza yargısı sisteminin zayıf noktaları hakkında bir haber yaptı (Bu haberin başlığı: "(Japonya'da) Suçluluk karinesi geçerlidir." 22.07.2016 tarihli, *Neue Zürcher Zeitung*). İlk olarak söz konusu haberde yer alan Japon ceza yargısı sistemine ilişkin tespit ve değerlendirmeleri ortaya koyup ve bazı hususlara da eklemeler yapacağım.

1. Suç Oranlarının Azlığı

Japonya dünyanın en güvenli ve en düşük suç oranına sahip ülkesidir:

Her 100.000 kişiye düşen, resmi mercilere intikal etmiş olan hırsızlık sayısı, İsviçre'dekin beşte biri kadardır. Aynı durum cebir tatbiki suretiyle işlenen suçlar için de geçerlidir. Japonya'da ki cinayet oranı 100.000 kişide % 0,3'dür. Buna karşılık İsviçre'de bu oran iki katından fazladır. Amerika'da ki cinayet oranı ise bunun 12 katına kadar çıkmaktadır. Daha da iyisi, geçen 13 yıl içerisinde ihbara konu olan suçlarda bu oran istikrarlı bir biçimde düşmektedir. Bu istatistiklerde şaşırtıcı olmayan husus, Japonya'da ceza infaz kurumlarında bulunan kişi sayısının nispeten düşük olmasıdır. Japonya'da

* Dr., Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi Hukuk Fakültesi Türk Ceza Merkezi. **e-posta:** ihsanyb@gmail.com.

** Arş. Gör., Dr., Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi Hukuk Fakültesi. Ceza ve Ceza Muhakemesi Anabilim Dalı. **e-posta:** gokhanolmez23@gmail.com.

Yayın Kuruluna Ulaştığı Tarih : 30/11/2018

Yayınlanmasının Uygun Görüldüğü Tarih: 17/01/2019

100.000 kişiden 46'sı hapisanede bulunmaktayken; bu sayı komşu ülke Çin'de 100.000 kişi de 121, İsviçre'de ise 82'dir.

2. Japon Yargısının Karanlık Yüzü

Ancak bu olumlu veriler *Zoll*'e göre Japon yargısının karanlık yüzünü saklamaktadır.

“Hakkında kamu davası açılan kişi, yüzde yüze yakın bir oranla mahkum edilir. Beraat kararı çok nadir verilmektedir.”

Bu fenomen kısmen, Japonya'da Almanya'dan farklı olarak kamu davasının mecburiliği ilkesinin (*Legalitätsprinzip*) değil maslahata uygunluk ilkesinin (*Opportunitätsprinzip*) egemen olmasıyla açıklanabilir. Savcılar olayları özenle tasnif ederler ve sadece kesin bir biçimde mahkumiyetle sonuçlanacağına inandıkları olaylar hakkında kamu davası açarlar. Bunun dışında savcılar şüphelinin söz konusu suçu işlediğine dair bir kaniya sahip olsalar bile, suç siyaseti gerekçeleriyle takdir yetkilerine istinaden dava açmaktan imtina edebilirler. Buna Japonya'da *“kiso-yuyo”* uygulaması denir. Bu uygulamadan dolayı adeta hakimlik rolünü üstlenerek karar veren savcıya *“hakimden önceki hakim”* denmektedir.¹

Ancak sadece bu değil, açılan kamu davasının ve böylece verilen mahkumiyet hükmünün, her on olayın dokuzunda sanığın ikrarına dayanması dikkat çekicidir. Bu durum *“itirafların bir kısmının kuşkulu olduğu izlenimini uyandırmaktadır”*. Konu hakkında *Zoll* şöyle yazmaktadır:

“Eleştirmenlerin nazarında bu itirafların çoğu özgür iradeye dayanmamaktadır. Japon Polisi, şüpheliyi, kamu davası açılana kadar 23 gün süreyle nezarethanede tutabilmektedir. Zaten şüphelinin gözüaltına alınmasından sonra 72 saat içinde hakim tutuklama konusunda bir karar vermek zorundadır. Aslında şüphelilerin ceza infaz kurumları bünyesinde yer alan tutukevlerinde tutulmaları gerekmektedir. Ancak Japonya'da tutukevlerinin sayısının azlığı nedeniyle bu kişiler mutad olarak polis nezarethanelerinde tutulmaktadırlar.”

“Hapishane yerine ikame edilen nezarathane” olarak ifade edilebilecek *“Daiyo Kangoku”* adı verilen bu sistem²; genellikle itiraf elde etmeye yönelik bir uygulama teşkil ettiği için kötüye kullanıldığından bahisle hem Japonya

¹ Bu ifade Erhard Kausch'a aittir: *“Savcı: Hakimden önceki hakim?”= Der Staatsanwalt, ein Richter vor dem Richter?: Untersuchungen zu Paragraph 153a StPO.*

² Bu konu hakkında detaylı bilgi için bkz. Bernd Götze, *Probleme der Polizeihafenanstalten (daiyo kangoku) in Japan: ZStW 102 (1990) 952 ff.*

Barosu hem de Birleşmiş Milletler İşkenceye Karşı Mücadele Özel Komitesi ve Uluslararası Af Örgütü gibi uluslararası organizasyonlar tarafından eleştirilmektedir. Kolluk ve savcılık tarafından yürütülen ceza soruşturmaları, azımsanmayacak ölçüde şüphelilerin ciddi nitelikteki baskılar dolayısıyla zorlanmaları sonucu elde edilen itiraflarına dayandırılmaktadır.

“Bu itirafları elde etmek için soruşturma makamlarının dövme, korkutma, uykudan alıkoyma ve aralıksız uzun süren sorgulama gibi işkence ve kötü muamelelere sıklıkla başvurmalarından dolayı insan hakları örgüleri şikayetçi olmaktadır.”

Geçmiş senelerde verilmiş olan bir dizi kararın bozulması göstermektedir ki; bir çok olayda bahsedilen uygulamalar aslında suçsuz kimselerin cezalandırılmasına neden olmuştur. **Zoll** şöyle demektedir;

*“Esasen Japon yargı sistemindeki yanlışlıklar göstermektedir ki çoğu zaman çok ciddi biçimde hatalı hükümler verilmektedir. Dikkat çeken bir örnek 48 yıllık hapis cezası izole olarak hücrede infaz edilmiş olan ve iki sene önce mahkeme tarafından davasının yeniden görülmesi gerektiğine karar verilen **Iwao Hakamada** olayıdır. Zamanında boksör olan bu kişi şefini öldürmekle suçlanmıştır. 1968’de yakalandıktan sonra 19 gün boyunca günde 12 saat polis tarafından sorgulanmış ve bu süre sonunda suçunu itiraf etmiştir. Onun itirafı bir polis memuru tarafından yazılmış ve bu ifade, bitkin ve yıpranmış durumda olan **Hakamada** tarafından imzalanmıştır. **Hakamada** 19 günlük gözaltı süresi boyunca bir avukatla yalnızca 37 dakika görüştürülmüştür. **Hakamada**’nın hikayesi (**Odyssee**) Japon yargı sisteminde olağanüstü bir örnek olmakla beraber karşılaşılan tek kötü örnek değildir.”*

Japon Anayasası³ susma ve avukatla derhal görüşme hakkını güvence

³ Japon Anayasasında ceza muhakemesiyle ilgili olarak dikkat çekecek kadar çok madde yer almaktadır.

Japon Anayasası:

Madde 33: “Suçüstü hali dışında, yetkili bir mahkeme tarafından verilmiş bir karar olmadan hiç kimse yakalanamaz. Yakalanan kişiye isnat edilen suç ayrıntılı bir şekilde anlatılmalıdır.”

Madde 34: “Hiçkimse suçlandığı olaya ilişkin bilgilendirilmeden ve derhal hukuki yardımdan yararlandırılmadan tutulamaz ve tutuklanamaz; aynı şekilde hiç kimse yeterli sebep olmadan tutulamaz, ilgililerden birinin isteği doğrultusunda tutmanın gerekçesi, şüphelinin ve avukatının hazır bulunduğu aleni oturumda ortaya konulmalıdır.”

Madde 36: “Herhangi bir kamu görevlisi tarafından tatbik edilen işkence ve şiddet içeren uygulamalar kesinlikle yasaktır.”

Madde 37/1: “Tüm ceza davalarında sanık hızlı ve aleni bir duruşmada tarafsız bir mahkeme önünde yargılanma hakkına sahiptir.”

altına almaktadır. Anayasanın 38. maddesinin 1c paragrafı şu şekildedir:

“Hiç kimse kendisini suçlayıcı beyanda bulunmaya zorlanamaz.” ve 34. maddenin birinci paragrafının ilk cümlesine göre;

“Hiç kimse suçlandığı olaya ilişkin bilgilendirilmeden ve hukuki yardımdan yararlandırılmadan tutulamaz veya tutuklanamaz.”

Ancak **Zoll**'un da yazdığı gibi uygulamada bu haklar yeterli düzeyde uygulama alanı bulmamaktadırlar:

“Ancak bu haklar uygulamada, Amerikalı hukukçuların 1947 yılında ortaya koydukları anayasa metninde yazılanlara oranla çok daha düşük değer ifade etmektedirler. Uygulamada sorgu, genellikle avukat gelmeden önce başlamaktadır. Şüpheli susma hakkını kullanmak istese de sorgulama devam etmektedir. Şüpheliyle avukatın ne zaman kısa bir görüşme yapabileceğine polis karar vermektedir.”

Zaten çoğu zaman avukatıyla görüşmesinden önce şüpheli polise itirafta bulunmuş olmaktadır. **Zoll**'unda vurguladığı gibi eleştirmenler bu durum için bir tür “rehine yargısı (Geiseljstiz)” demektedir.

“Tek sorun sorgulamada avukatın bulunmaması değildir. Ayrıca ifadeler çoğu zaman yazılı olarak kayıt altına da alınmaz. Şüpheli ifadesini mahkeme önünde inkar ederse bu durumda şüphelinin ifadesi ile bu ifadeyi alan polisin ifadesi çatışır. Sorgulamada gerçekten ne söylendiği tekrar denetlenemez. Delil kabul edilen tek belge polis tarafından tutulan rapordur. Durumla ilgili birçok reform denemesi seneler içinde kaybolup gitmiştir. Hukuk Profesörü **Setsuo Miyazawa**'nın yazdığına göre; “bu durumda şüpheli tamamen polisin kontrolünde bulunan bir ortamdadır.” Miyazawa Japon yargı sisteminin “Rehine Yargısı” görünümünde olduğuna dair çok sert bir sonuca ulaşmaktadır:

Konuyla alakalı olarak hakimin pozisyonu ve kariyerinin muhtemel gidişatı da önemli bir rol oynamaktadır. **Zoll** yazmaktadır ki;

Madde 37/2: “Sanığa, tüm tanıkların sorgulanması fırsatı tanınır ve lehine olan tanıkların, masrafları Devlet tarafından karşılanmak üzere zorla mahkemeye getirilmesi hakkı vardır.”

Madde 37/3: “Sanık her zaman yetkin bir avukatın hukuki yardımından yararlanma hakkına sahiptir. Sanığın bir avukat tutma imkanı bulunmadığı hallerde, devlet sanığa avukat tahsis eder.”

Madde 38/1: “Kimse kendini suçlayıcı beyanda bulunmaya zorlanamaz.”

Madde 38/2: “Zor kullanarak, işkence veya tehdit ya da uzun gözaltı veya tutuklama durumlarında alınan itiraflar delil olarak kabul edilmez.”

38/3: Hiç kimse kendisine karşı ortaya konulan tek delilin kendi itirafı olduğu durumlarda suçlu ilan edilemez, cezalandırılmaz.

“Eleştirmenlere göre; Japon yargı sisteminde savcının çoğunlukla kazanmasının (haklı çıkmasının) bir sebebi de hakimlerin kariyerlerinin gidişatında yatmaktadır. Hakimler kamu görevlisidir ve bunlar birkaç yılda bir diğer kamu görevlileri gibi tayin edilirler. Eğer genç bir hakim sıklıkla sanık lehine hüküm verirse, kararlarının çoğu üst mahkeme tarafından bozulur. Bu durum onun kariyerine zarar verir. Birçok hakim gözünü üst mahkemelerdeki idari makamlardadır. Sadece sisteme uygun hareket edenler bu yüksek mercilere terfi edebilirler. Halihazırda bu mercilerde bulunan kamu görevlileri kimin nereye tayin edileceğine karar verirler. Sistem bahsi geçen bu kurallara uygun hareket edenleri seçer.”

Bunun yanında **Zoll** toplumsal önyargılara da dikkat çeker:

“Tüm bunlara paralel olarak toplumsal önyargılar da mevcuttur. Japon gazeteleri ve haber yayınları polis tarafından yakalanan şüphelileri günlük olarak teşhir etmektedir. Çoğu zaman şüphelilerin ad ve soyadlarına (kimlikleri) bu yayın organlarında yer verilmektedir. Savcılar ve polisler; şüphelinin avukatına bile verilmeyen bilgileri akreditasyon almış gazeteciler aracılığıyla basın organlarına sızdırmaktadırlar. Bu gazeteciler bilgi sızdırılmasına yönelik sahip oldukları bu ayrıcalıkları riske atmamak için ceza yargılaması mercilerinin yaptıklarını sıklıkla görmezden gelmektedirler. Bu itibarla suçsuzluk karinesinin ayaklar altına alınması dolayısıyla mahkumiyet hükmü oranının %99 olması çok doğaldır.”

3. Durum Değerlendirmesi

Bana göre, Japon yargısına yönelik bu eleştiri ve değerlendirmeler isabetlidir. **Zoll**'un da ikna edici bir biçimde ortaya koyduğu gibi masumiyet karinesi prensibi Japonya'da maalesef yeterince uygulanmamaktadır. Ancak **Zoll**, burada Japon yasasınının 24 Mayıs 2016'da karara bağladığı reform hareketlerini de dikkate almalıydı. Yeni kabul edilen “Ceza Muhakemesi Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun (2016/54 No'lu Kanun)” ile „ifadenin görüntülü olarak kayıt altına alınması“ ve **iddia pazarlığı** kanunda düzenlenmiştir. Aşağıda bu reformun içeriğini daha yakından incelemek istiyorum.

II. İfadenin Görüntülü Kayıt Altına Alınması

Soruşturmalarda *şüpheli itirafının* çok önemli rol oynadığı yukarıda etraflıca anlatıldı. İtirafın çoğu, soruşturmanın ilk aşamasında yani şüpheli polis gözetiminindeyken kayıt altına alınmaktadır. İfadede avukat bulunmaz ve konuşmalar çoğu zaman kayıt altına alınmaz. Anayasanın 38/2 maddesine göre “Zor kullanarak, işkence veya tehdit ya da uzun gözaltı

veya tutuklama durumlarında alınan itiraflar delil olarak kabul edilmez.” Anayasanın 38/3 maddesine göre ise; “Hiç kimse (...) aleyhine tek delilin kendi itirafı olduğu durumlarda suçlanamaz ve cezalandırılmaz.” Ancak bu hususlara uygulamada nadiren rastlanmaktadır. Çoğu zaman sanık, itirafı gönüllü yapmadığını ispat edecek enstrümanlara sahip değildir. Bu durumu değiştirmek için Japon Ceza Muhakemesi Kanunu’nun yeni § 301-2 nolu paragrafının 4. fıkrası “*Saibanin*”lerin⁴ (*Laienrichter*= meslekten olmayan hakim) katıldığı⁵ veya savcının doğrudan soruşturma açtığı olaylarda, ifadenin ses veya görüntü kaydeden cihazlarla kayda alınması zorunluluğunu getirmektedir. Duruşma esnasında itirafın gönüllü olup olmadığının şüpheli olduğu durumlarda, söz konusu kayıtlara başvurarak karar verilmelidir (§ 301-2 Abs. 1). Fakat istisnalar da (§ 301-2 Abs. 4 Nr. 1-4 de düzenlemeler gibi: Örneğin kayıt cihazının bozuk olması) mevcuttur. Bu reform bana göre çok önemlidir ve acilen uygulanması gerekir.⁶ Reformun uygulama alanının, mümkün olan en kısa zamanda suç tiplerinin hepsini istisnasız kapsayacak şekilde genişletilmesi gerektiği inancındayım.

III. İddia Pazarlığı Düzenlemesinin Yürürlüğe Girmesi

Ceza soruşturması yapmaya yetkili merciler (savcılık ve kolluk) “görüntülü ifade” düzenlemesine karşılık olarak, delile ulaşmada etkin nitelikte başka yöntemlere de yer verilmesini talep etmektedir. Bu bağlamda yeni yasa tarafından *iddia pazarlığı* ve “*criminal immunity*” gibi yeni kurumlar Japon yargı sistemine girmiş ve halihazırda mevcut olan “(gizli) *dinleme*” imkanları genişletilmiştir. Burada, yasada yer alan *iddia pazarlığına* ilişkin düzenlemeleri incelemek istiyorum.

Amerikan Hukuk sisteminin, Almanya’da olduğu gibi, aşırı ölçüde soruşturma yükü altında olduğu görülmektedir. Japonya’da olay sayısı daha az olmasına karşın hakim ve savcı sayısı da oldukça düşüktür. 2014 yılında

⁴ 21 Mayıs 2009 yılında kabul edilen yasayla *Saiban-System* (Japon Fahri Yargıç Sistemi) Japonyada yürürlüğe girmiştir. Böylece Japon halkı içinden seçilmiş vatandaşlardan oluşturulan *Saibanlar* ceza davalarında davalının suçlu mu suçsuz mu olduğuna ve cezanın miktarının tespiti konusunda diğer hakimlerle beraber karar vermektedirler.

⁵ *Saiban-System* öldürme ya da ciddi yaralanmalara sebebiyet veren yağma olayları gibi özellikli davalarda ve ağır ceza davalarında uygulamaktadır. Bu davalar Almanyada olduğu gibi bölge mahkemelerinde (*Landsgericht*) görülmektedir.

⁶ Kanun, ilgili maddenin üç yıl sonra yürürlüğe gireceğini öngörmektedir. Bu gecikmeyi uygun bulmamaktayım.

Almanya’da görev yapan hakim sayısı 20.300, savcı sayısı 5.280⁷ iken; Japonya’da hakim sayısı 2.944, savcı sayısı 1.877’dir.

Bu durumun sebebiyet verdiği işyükünü hafifletmek için ABD’de “*Plea Bargaining*” (= *iddia pazarlığı*) uygulanmaktadır. “*Plea Bargaining*” cezanın miktarı ve suçluluğu konusunda şüpheliyle pazarlık yapılması şeklinde anlaşılır. Burada savcı şüpheliye itirafı karşılığında; dava sonucunda alabileceği öngörülen ceza miktarından daha hafif bir ceza teklif eder. Eğer şüpheli teklifi kabul ederse; hakim önünde kendisini suçlu olarak kabul etmiştir. Bu durum cezasının miktarını da belirlemektedir, bu ceza genellikle savcının teklifiyle örtüşür. Bu metod, önemsiz davalarda mahkemelerin iş yükünün ciddi ölçüde azaltılması ve aynı zamanda şüphelilerin daha az ceza almasına imkan tanımaktadır. Bu anlamda *Plea Bargaining* temelde basitleştirilmiş ceza davaları ile kıyaslanabilir ve davaların genelde hızlı sonuçlandırılmasına yardımcı olur. Bu itibarla *Plea Bargaining* çok sık bir biçimde kullanılmakta ve ağır suçlarda da uygulanmaktadır.

Ceza davalarında iddia pazarlığı bir muhakeme şekli olarak Almanya’da ilk olarak 2009 yılında § 257c StPO’da⁸ düzenlenmiştir. Buna göre mahkeme, tarafları davanın gidişatı ve sonuçları hakkında bilgilendirir. En yaygın

⁷ 31 Aralık 2014 tarihinde Alman yargı sisteminde bulunan hakim, savcı ve onları temsil eden kamu yetkililerinin sayıları (<https://www.bundesjustizamt.de/DE/SharedDocs/Publikationen/Justizstatistik/Gesamtstatistik.pdf>)

⁸ § 257c Mahkeme ile muhakeme tarafları arasında uzlaşma

(1) Mahkeme uygun olaylarda taraflar ile aşağıda belirlenen fıkralar çerçevesinde dava süreci ve sonuçları hakkında uzlaşabilir. § 244/ 2’nin hükmü saklıdır.

(2) (Davanın) sadece hukuki sonuçları, karar içeriği ve bundan doğan kararlar, dava ile ilgili tedbirlerin esas alındığı yargılama usulü yanında tarafların dava sürecinde ki tutumları uzlaşmanın konusudur. Her uzlaşmanın ana ögesi itiraftır. Güvenlik ve iyileştirme tedbirlerine ilişkin mahkumiyet kararları uzlaşma konusu yapılmaz.

(3) Uzlaşmanın içeriğinin ne olabileceğini mahkeme bildirir. Mahkeme, somut olayın tüm özelliklerini nazara alarak ve cezanın belirlenmesi konusundaki genel kuralları da uygulayarak, delilleri serbest değerlendirme yetkisi kapsamında olmak üzere, cezanın alt ve üst sınırını da belirleyebilir. Muhakeme tarafları görüş bildirme imkanına sahiptir. Eğer sanık ve savcılık, mahkemenin teklifini kabul ederlerse, uzlaşma sağlanmış olur.

(4) Eğer hukuki veya maddi açıdan önemli olan hususlar dikkate alınmamışsa veya bu şekilde yeni durumlar ortaya çıkmışsa ve mahkeme bu nedenle teklif edilen cezanın sınırının fiil ve kusura uygun olmadığı kanaatine varırsa, mahkemenin uzlaşma ile bağlılığı sona erer. Muhakeme sırasındaki davranışları ile sonraki davranışları mahkemenin öngördüğü tahmine uygun düşmezse, aynı hüküm geçerlidir. Bu gibi durumlarda, sanığın itirafı değerlendirilemez. Mahkeme koşulların değişikliğini geciktirmeksizin bildirmek zorundadır.

(5) Mahkemenin farklı görüşünün şartlarından ve sonuçlarından kaynaklı muhtemel hukuki neticeler konusunda sanık, 4’üncü fıkra uyarınca bilgilendirilmelidir.

uygulama, itiraf durumunda muhtemel ceza miktarı konusunda anlaşma sağlanmasındır.

Almanya ve ABD'den farklı olarak Japonya'da *iddia pazarlığı* şimdiye kadar sadece gayri resmi olarak uygulanmıştır.⁹ Şimdi ise bu müessese Japon Ceza Muhakemesi Kanununda (Jap. StPO § 350-2 ff.) ilk kez düzenlenmiştir. Japonya'da *iddia pazarlığı* öğeleri Almanya'dan farklılık göstermektedir. Burada savcı ve sanıklar dışında hakimler de sisteme dahildir (§ 350-2 Abs. 1). İddia pazarlığında sanık (şüpheli) „*gerçeği itiraf*“ etmeli veya işbirliği yaparak delillere ulaşmaya yardımcı olmalıdır. Buna karşın savcı;

1) davayı düşürme,

2) belirli (hafif) bir ceza veya

3) dosya üzerinden duruşmasız (§ 350-2 Abs. 1) karar verileceğine dair söz verir.

Japonya'da *iddia pazarlığının* uygulama alanı dardır ve belirli ekonomik, ateşli silahlar, uyuşturucu suçları (§ 350-2 Abs. 2) ile sınırlıdır. İddia pazarlığı yazılı olarak kayıt altına alınmalıdır (§ 350-3 Abs. 2).

Kubiciel haklı olarak şu ayrıntıya işaret etmektedir: Kanun koyucunun ustalığı sadece gerçeği aramada optimizasyonu sağlamak ve ceza davalarını etkinleştiren kuralları koymakta değildir. Bilakis hedef, yargı kurumlarının bir taraftan etkin uyumunu sağlamak diğer taraftan ciddi bir şekilde “*gerçeğe ve adalete ulaşmaya*“ çabalamak olmalıdır.¹⁰ Japonyada *iddia pazarlığı* müessesesinin bahsedilen hedefe ulaşmaya nasıl bir katkı sağlayacağı konusunda ise şu an itibarıyla bir şey söylemek mümkün değildir.

⁹ Katsuyoshi Kato'nun “Ceza Davalarında Uzlaşma” adlı çalışması son derece bilgilendiricidir: „Konsensuales Strafverfahren - insbesondere Opportunitätseinstellungen und Absprachen in Japan“, in: Rosenau/Kim (Hrsg.), Strafrechte und Strafrechtigkeit, Deutsch-Japanischer Strafrechtsdialog, 2010, S. 31 ff.). Kato'nun yaptığı tespitlere göre, Japonya'da maslahata uygunluk ilkesi Almanya'dan farklı olarak çoğu zaman %50 oranında uygulama alanı bulmaktadır. Hatta cinayet suçuna dair soruşturmalarda bile bu ilke uygulanmaktaydı. Ceza davaları da bir taraf muhakemesidir. Kato, Almanya ve ABD ile benzerlik gösteren Japonya'daki gelişmelerin altını çizer. Japonya'da yaşanan bu gelişmelerin sağladığı kazanımlar; ceza kararname usulü, mahkemede hızlı yargılama ve kabul edilmiş belgelerin delil olarak değerlendirilmesi imkanının cevaz verilen hallerde uygulanmasıdır. Alman hukuku ile Japonya'da var olan kuralları karşılaştırdıktan sonra, Japonya'da kanuni düzenlemelerin yapılması gerektiği sonucuna varmıştır. Kato, bu konuda, Alman “Ceza Muhakemesinde Uzlaşma Kanununu” genel olarak över; ancak Japonya'da bir çok hususun açıklığa kavuşturulması gerektiğini ilave eder. Sonuç olarak, gelişen fikir birliktelikleri ışığında hem Japonya'da hem de Almanya'da “Ceza Muhakemesinin Amaçlarının Yeni Tanımının” yapılması gerektiği görüşündedir.

¹⁰ **Michael Kubiciel**, Zwischen Effektivität und Legitimität: Zum Handlungsspielraum des Gesetzgebers nach der “Deal”-Entscheidung des BverfG, 6/2014, 204 ff (2019).